

Dit jaar is alles anders

Door Willem de Graaf

Wat doe je als je boot in een buitenlandse haven ligt en corona overvalt je. Hoe ziet de haven er dan uit en wat zijn de mogelijkheden. Willem de Graaf's Trintella IIIa Ros Beyaert ligt in Alicante. Willem beschrijft, hoe hij ondanks corona, toch enkele malen gevaren heeft en waar hij rekening mee moest houden. Interessant en leerzaam:

Zeilen in coronatijden

Wat voorafging.

In 2014 zeilden wij onze “Ros Beyaert” van Middelburg naar Lagos, Zuid Portugal. In het voorjaar van 2016 ging de reis verder naar Almerimar aan de Spaanse Costa del Sol.

Na de zomer zoals gebruikelijk in Nederland te hebben doorgebracht voeren wij dat najaar verder noordoostwaarts naar Alicante. Dit is sinds 2016 onze thuishaven.

Gemiddeld zijn wij zo'n 5 maanden per jaar aan boord. In de maanden mei/juni en september/oktober maken wij dan graag wat langere reizen. In het voorjaar van 2019 werden Ibiza, Mallorca en Menorca nog bezocht, dat najaar ging de reis linea recta naar Barcelona en al “coasthopping” weer terug.

2020

De plannen voor 2020 lagen vast, begin mei weer aan boord en opnieuw naar de Balearen en in het najaar weer de Spaanse kust, maar nu naar het zuiden, naar Cartagena. Als zeiler weet je dat je flexibel moet zijn en dat de weersomstandigheden ervoor kunnen zorgen dat je je plannen moet bijstellen. De effecten van Corona echter had niemand kunnen voorzien.

Martinique

Het jaar begon nog wel zo goed. Een lang gekoesterde wens kwam uit. Eind februari vlogen wij met 8 man, familie en allemaal zeilers, naar Martinique. Negen dagen hebben wij met een gehuurde catamaran de Cariben verkend, gevolgd door een week in een mooi huis met zwembad in Martinique.

Een goede vriend belde met het advies om langer te blijven, in Nederland liep het met Corona volledig uit de hand. Dat leek ons toen een goed idee.

Op 16 maart, de eerste dag van ons verlengde verblijf, riep Macron de totale lockdown uit voor Frankrijk. Martinique ligt dan wel aan de andere kant van de Atlantische Oceaan, maar is wel Frans. Dat betekende alleen de deur uit naar de dichtstbijzijnde supermarkt en verder thuisblijven.

Op 25 maart konden wij met een van de laatste vluchten in een stampvol vliegtuig naar Parijs vliegen. De vluchten van Parijs naar Amsterdam waren allemaal geschrapt. Een aparte ervaring was het om met een taxi door een geheel gesloten en verlaten Parijs naar het Gard du Nord te rijden. De TGV naar Amsterdam reed gelukkig wel en was vrijwel leeg.

Spanje, of toch niet?

Het vliegverkeer in Europa stokte, de landsgrenzen gingen overal dicht. Onze al geboekte vlucht voor begin mei naar Alicante verviel en boekten wij om naar 1 september. Intussen lag “Ros Beyaert” onder haar winterkleed in de haven. Het nieuwe grootzeil moest aangeslagen en getest worden, naast vele andere klusjes van de “to do list”.

Toen Spanje vanaf 1 juli dan ook “vrij” werd gegeven heb ik een vlucht geboekt. Wel alleen want Trees zag (en ziet) het vliegen nog niet zo zitten.

Het toestel was vrijwel volgeboekt maar de discipline was prima. Iedereen hield afstand waar mogelijk en droeg een mondkapje.

In Alicante was het rustig. Weinig, voornamelijk Spaanse toeristen. Iedereen, met uitzondering van de “joggers” draagt op straat en in de winkels een mondkapje. Alleen aan tafel met een drankje of bij de maaltijd mag het kapje af.

Terug in Spanje

De temperatuur is prima, je bent de hele dag buiten. Eigenlijk voelde ik mij in Alicante veiliger dan wanneer ik in Apeldoorn in de supermarkt liep. De 10 dagen in Alicante waren een mooie mix van wat klussen, een stukje zeilen en wat ankeren en zwemmen. In het kraakheldere water nog een paar uur bezig geweest om met masker op en een plamuurmes de aangroei na een half jaar stilliggen van de Finsulate* antifouling folie te verwijderen.

Half juli terug naar Nederland gevlogen met het idee dat wij op 1 september alsnog samen aan boord zouden gaan.

In de week voor onze vlucht naar Alicante kleurde Spanje van code Oranje naar Rood, alleen noodzakelijk reizen. De vluchten boekte ik, wat optimistisch, om naar 28 december.

Ros Beyaert in Alicante

Nu lag de boot echter geheel zeilklaar in Alicante. Ook was de "to do list" nog niet afgewerkt (een utopie natuurlijk). Voldoende reden om mijn reis als noodzakelijk te beschouwen en op 19 september voor drie weken naar Spanje te gaan.

Hoe waren de ervaringen, drie weken in code rood in Spanje?

In stad en haven was het nog rustiger dan in Juli. De meeste restaurants waren nog open. De discipline om mondkapjes te dragen was onverminderd groot, de continue aanwezigheid van de Guardia Civil droeg daar mogelijk toe bij. Zeilen is geen probleem, je bent in alle havens welkom, mits met niet te veel personen aan boord. Als solozeiler ben je natuurlijk helemaal ok.

Nasi Goreng met Conimex kruiden

De weersverwachting gaf 4 dagen wind uit het zuiden, maximaal 5 Bft, gevolgd door enkele dagen noordenwind. De "to do list" kon wachten, ideaal weer voor een weekje zeilen. Vrijdag aan boord, zaterdag schoonschip maken en water tanken, zondag Alicante in en maandag vertrek. Er liggen een aantal leuke havens ten noordoosten van Alicante. Javea is met 50 mijl goed te doen en is de perfecte haven voor de oversteek naar Ibiza. Ibiza zit er deze week niet in, dus is een eerste stop Altea, op 24 mijl van

Alicante een rustig begin. Zoals vaak in deze streek staat er 's ochtends weinig wind en trekt deze tegen de middag aan. De eerste uren werd het motorzeilen. Pas ter hoogte van Benidorm kon de motor uit om de laatste twee uurtjes met een bakstagswindje naar Altea te zeilen. In Spanje is het gebruikelijk om van tevoren te bellen om een ligplaats te reserveren. Bij het binnenvaren van de haven roep je dan op kanaal 9 de "Marinero" op. Deze geeft je ligplaats door en staat klaar om je voortrossen aan te pakken en de achterlijn aan te geven. Deze lijn ligt aan een betonblok op de bodem achter de boot en zorgt ervoor dat je de boeg vrij van de stijger houdt.

In Altea tref je veel Belgen en Nederlanders. De lokale supermercado verkoopt veel Nederlandse producten, zoals ook Conimex nasi kruiden, nergens anders in Spanje gezien.

Het restaurant Sabor recht tegenover de haven is een absolute aanrader! Een klim omhoog naar de oude stad is ook zeer de moeite waard. Met uitzondering van het geringe aantal toeristen en de mondkapjes gaat verder alles z'n gewone gang.

Altea met Calpe in de achtergrond

Na twee nachten Altea op woensdag met een stevig windje de 25 mijl naar Javea gevaren. Imposant is Cabo de la Nau met haar vuurtoren. Overigens in deze drie weken in Spanje slecht een keer een bui gehad, soms wat bewolking maar vrijwel elke dag zonnig en rond de 28 graden. Navigeren is in deze streken eenvoudig. Over het algemeen goed zicht en overal genoeg water onder de kiel. De windkracht en richting kan wel plotseling en soms onvoorspelbaar wijzigen. Wanneer deze dan aanlandig is kun je binnen korte tijd een rustige ankerplek zien veranderen in een ruwe zee met behoorlijk stijlen golven.

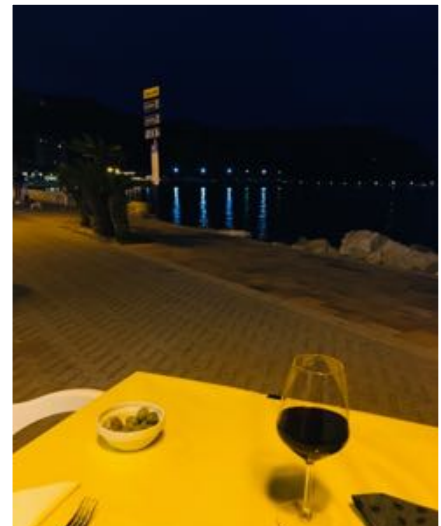
Maar een haven is dan nooit ver weg.

Omdat er toch weer aardig wat aangroei onder het schip zat is "Ros Beyaert" woensdag op de kant gezet en met een hogedrukspuit schoongespoten. Na een uurtje kon de boot weer in het water.

Javea is een leuk stadje met aardige restaurants aan de boulevard.

De wind was intussen noord, een mooi moment om weer richting Alicante te varen. Vrijdagmorgen vertrokken en met een pittig windje en 6 knopen op de log langs Cabo de Nao richting Calpe gezeild. Calpe ligt aan een landtong. Deze eindigt in de Penón de Ifach, een 332 meter hoge rots die stijl uit zee oprijst. Je kunt deze overigens, mits voorzien van goede wandelschoenen beklimmen. Deze inspanning wordt beloond met een subliem uitzicht op de haven, stad en het achterland.

Omdat in september de havengelden in Spanje met rond €40 per nacht nog redelijk hoog zijn besloot ik buiten te ankeren. Bij noordenwind lig je daar beschut. Omdat ik het opblazen van de bijboot te veel werk vond en de subplank al opgeblazen aan dek lag ben ik met een waterdichte tas met portemonnee,

Met een wijntje in Javea mag het kapje af

Cabo de la Nau

zonnebril en droge kleren naar het strand gepeddeld.

Op het terras met een koud biertje raakte ik in gesprek met een leuk Belgisch stel die sinds een jaar in Calpe wonen en werken. Als solozeiler is het leuk dat je dan kunt afspreken dat je hun de volgende morgen om 10 uur in de haven oppikt en een dagje mee laat varen richting Alicante. Na een goed diner in een van de restaurantjes 's nachts weer met de subplank naar de boot. Gelukkig had ik het ankerlicht voor vertrek al aangedaan.

Strand Calpe, parasols op Corona afstand

gezeild naar Alicante. Om 18 uur lag “Ros Beyaert” weer in de box. In Alicante heeft de haven zijsteigers en is het eenvoudig om in je vaste box af te meren, zelfs solo. De marineros hoeven wij in onze thuishaven niet te storen.

De overige 2 weken heb ik aan de boot gewerkt, afgewisseld met een dagje naar buiten gaan om te ankeren, zwemmen en suppen. In de laatste week tijdens een rustige dag op de motor naar het schilderachtige Isla de Tabarca gevaren.

Dit eilandje ligt 12 mijl zuid van Alicante en een paar mijl van Santa Pola. Het is 1800 meter lang en maximaal 400 meter breed. Ooit een berucht zeerovershol, nu wonen er 59 vredelievende mensen. Overdag kun je er met een kleine ferry vanuit Santa Pola en Alicante komen. Aan het einde van de dag is het er rustig, op een paar hotelgasten na.

Ook nu weer met de subplank naar de wal gepeddeld. Het was er vrijwel uitgestorven. Een biertje kon ik krijgen maar op één restaurantje na was alles gesloten. Corona was nog nooit zo zichtbaar voor mij geweest in Spanje. Het plan om er de nacht te blijven liggen heb ik laten varen.

Plaza 6 Alicante voor de terugvlucht

Met een koeltas met Cava en vele lekker tapas stonden zij stipt om 10 uur klaar aan het eind van de kade en voeren wij met een licht briesje al motorzeilend vlak langs de kust van het nu relatief rustige Benidorm. Omdat Alicante wat laat zou worden heb ik hen om 14 uur in Villajoyosa aan de wal gezet. Ook dan wordt van je verwacht dat je eerst toestemming vraagt op kanaal 9, maar dan staat men wel twee man sterk klaar om een trosje aan te pakken en de passagiers aan land te helpen. Leuke en onverwachte ontmoetingen zijn dat!

De wind trok flink aan, van Villajoyosa heerlijk

Voor anker Tabarca

Om 17 uur weer anker op en 20 uur gemeerd in Alicante. Gelukkig had Plaza 6 in het centrum nog een tafel vrij op het terras.

Tot slot

Al met al drie mooie weken in een rusting Spanje. Voor vertrek de wintertent over de boot gedaan. En 28 december vliegen zal wel niet gaan dit jaar. Nu maar hopen dat wij ons volgend jaar weer in “normaler vaarwater” bevinden.

Willem de Graaf
November 2020

Foto's: Willem de Graaf